

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 557/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s. r. o., Miletičova 5B, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Ďurček, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na slobodu prejavu podľa čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 SŽ 6/2014 z 23. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na slobodu prejavu podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 SŽ 6/2014 z 23. marca 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) listom sp. zn. 4569/2013 z 24. septembra 2013 sťažovateľke oznámila začatie správneho konania č. 322-PLO/O-4569/2013 vo veci možného porušenia povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) v súvislosti s nesprávnym uplatnením klasifikácie programov jednotného systému označovania. Následne rada rozhodnutím č. RP/094/2013 zo 17. decembra 2013 (ďalej len „rozhodnutie“) uložila sťažovateľke pokutu v sume 2 500 € pre porušenie povinnosti ustanovenej § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že *«16. 7. 2013 v čase od cca 20:31 odvysielal v rámci programovej služby [redacted] program [redacted], ktorý označil ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov, hoci tento obsahoval vyjadrenia naplňajúce hodnotiace kritérium „obscénne a vulgárne vyjadrovanie“, ktoré vzhľadom na ich kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia ako aj vzhľadom na charakter, druh, umelecké amorálne posolstvo daného programu podmieňujú klasifikáciu a označenie daného programu ako nevhodného a neprípustného pre maloletých divákov do 15 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania»*.

3. Proti rozhodnutiu rady podala sťažovateľka opravný prostriedok (správnu žalobu), v ktorom rade vytkla nesprávne právne posúdenie veci a zistenie skutkového stavu, keďže podkladmi pre vydanie jej rozhodnutia boli záznamy z vysielania programu, ako aj prepis/popis skutkového stavu, avšak „*nevykonala dôkaz – ohliadku záznamov z vysielania predmetných programov, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s... ustanoveniami Správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu*“. Okrem toho sťažovateľka namietla „*nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia a nepresné vymedzenie skutku vo výroku*“, ktorý podľa jej názoru „*neobsahuje spôsob spáchania skutku, vrátane vymedzenia konkrétnych vyjadrení, ktoré mali napĺňať hodnotiace kritériá identifikované radou*“. Posledná námietka sťažovateľky smerovala proti nezákonnosti rozhodnutia rady z dôvodu, že „*predmetné konanie nebolo spojené s konaním č. 323-PLO/O-4570/2013*“, v ktorom rada rozhodnutím č. RP/095/2013 zo 17. decembra 2013 uložila sťažovateľke pokutu – úhrnnú sankciu v sume 10 000 € pre porušenie povinnosti ustanovenej § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že «*5. 8. 2013 o cca 22:56 hod. v premiére a dňa 10. 8. 2013 o cca 11:14 hod. v repríze odvysielal v rámci programovej služby [REDAKOVANÉ] program [REDAKOVANÉ], ktorý označil ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov, hoci tento obsahoval hodnotiace kritérium „zobrazenie šikanovania“, podmieňujúce klasifikáciu a označenie programu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania*», ako aj pre porušenie povinnosti ustanovenej § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že „*na televíznej programovej službe [REDAKOVANÉ] dňa 5. 8. 2013 v čase od 23:00:00 hod do 23:59:59 hod odvysielal reklamné šoty - reklamný blok v čase o 23:26:58 hod. v trvaní 6 minút a 4 sekundy, - reklamný blok v čase o 23:53:56 hod. v trvaní 5 minút a 54 sekúnd, - časť komunikátu propagujúceho festival [REDAKOVANÉ] od 23:59:55 hod. do cca 23:59:59 hod v trvaní 5 sekúnd, v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 3 sekundy, teda o 3 sekundy dlhšom ako povolených 12 minút*“.

4. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozhodnutie rady ako vecne správne podľa v tom čase účinného § 250q ods. 3 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“) potvrdil, pretože po preskúmaní jeho zákonnosti dospel k názoru, že námietky sťažovateľky nie sú relevantné na vyhoviecie jej odvolaciemu návrhu.

5. Sťažovateľka poukazuje na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 571/2015-47 z 12. apríla 2016, ktorým vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 SŽ/11, 12/2013 z 26. februára 2015, v sťažnosti namieta, že ani v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 2 SŽ 6/2014 „*nebol rešpektovaný režim správneho trestania podľa predpisov trestnoprávnej úpravy, nakoľko predmetné konanie nebolo spojené s konaním č. 323-PLO/O-4570/2013*“. Opakujúc identické výhrady voči postupu rady v správnom konaní, aké uviedla vo svojom opravnom prostriedku proti jej rozhodnutiu, sťažovateľka ďalej namieta, že „*rada a jej rozhodnutie a následne rozhodnutie najvyššieho súdu neoprávnene zasiahlo do práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR tým, že neumožnila sťažovateľke vyjadriť sa k podkladom a spôsobu ich zistenia rozhodnutia pred jeho vydaním, bezprostredne po ukončení zisťovania a rovnako tým že nedodala sťažovateľke záznam, ktorý rada sama vyslovene označila ako podklad pre rozhodnutie v správnom konaní*“. Sťažovateľka sa bráni, že odvysielaním predmetného televízneho komunikátu realizovala svoje právo na slobodu prejavu a šírenie informácií, ktoré možno „*zo strany orgánov štátu obmedziť len zákonom a na jeho základe a zároveň za splnenia podmienky, že takýto obmedzujúci zásah zo strany správneho orgánu alebo súdu je v demokratickej spoločnosti nevyhnutný na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku alebo ochranu verejného zdravia a mravnosti*“. V tejto súvislosti zdôraznila, že „*označovanie programov JSO má vo svojej podstate mať len odporúčací charakter. Zodpovednosť za riadny morálny a psychický vývin maloletých majú predovšetkým rodičia alebo zákonní zástupcovia. JSO a rozhodovacia prax v tejto oblasti sú vyjadrením až príliš obmedzujúceho paternalistického právania sa štátu*“.

6. Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 SŽ 6/2014 z 23. marca 2016 boli porušené jej základné práva podľa čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 363,79 €.

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

11. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej

súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

13. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4 ústavy, základného práva na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na slobodu prejavu podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 SŽ 6/2014 z 23. marca 2016, ktorým potvrdil rozhodnutie rady č. RP/094/2013 zo 17. decembra 2013 o uložení pokuty sťažovateľke za porušenie § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, v zmysle ktorého na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len „jednotný systém označovania“).

14. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľke, ktorá sa viacerými sťažnosťami domáhala ústavného prieskumu rozhodnutí najvyššieho súdu vydanými v rámci jeho kompetencií podľa § 250l a nasl. OSP v súvislosti s uložením sankcií sťažovateľke za porušenie viacerých povinností vyplývajúcich pre ňu zo zákona o vysielaní a retransmisii, je známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa jeho oprávnenia preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov vo vzťahu k obsahu označených práv, preto ju nepovažoval za potrebné duplicitne citovať.

15. Ústavný súd konštatuje, že podstatou vznesených námietok je tvrdenie sťažovateľky o tom, že najvyšší súd sa ústavne konformným spôsobom nevysporiadal s jej argumentáciou, ktorú uplatnila v rámci svojho opravného prostriedku proti rozhodnutiu rady.

16. Pre účely overenia opodstatnenosti vznesených námietok sa preto ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý v relevantnej časti odôvodnenia uviedol:

«... žalovaný správny orgán v predmetnej veci postupoval náležite v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistil skutočný stav veci, v konaní postupoval v súčinnosti s navrhovateľom ako s účastníkom konania a vo veci sa nedopustil ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol prihliadnuť na námietku navrhovateľa, že Rada nevykonala dôkaz – ohliadku záznamov z vysielania, resp. nevyhotovila zápisnicu o vykonaní tohto dôkazu. V rámci ohliadky správny orgán získava poznatky, ktoré dokazujú alebo vyvracajú dokazovanú skutočnosť, pričom ohliadku možno vykonať iba na vec majúcu hmotný charakter. Z charakteru záznamu vysielania, kde hmotnú povahu má len technický nosič, na ktorom je vysielanie zaznamenané, vyplýva, že tento dôkaz sa nevykonáva formou ohliadky.

Pokiaľ ide o namietanú absenciu zápisnice o vzhliadnutí vysielania. Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že z gramatického výkladu § 22 správneho poriadku je zrejmé, že je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité, a to podľa okolností danej veci, čo vyplýva z dikcie zákonom stanoveného „najmä“... Neexistencia zápisnice o vykonaní úkonu správnym orgánom (vzhliadnutí posudzovaného záznamu vysielania) nepredstavuje takú vadu v procesnom postupe rady, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. K tomuto záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj s ohľadom na to, že obsah posudzovaných záznamov navrhovateľ v správnom konaní vôbec nenamietal (pričom záznam vysielania ako aj jeho písomný prepis/popis mu bol zaslaný spolu s oznámením o začatí správneho konania) a Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa so záznamom vysielania tiež nenašiel rozpor s jeho opisom v napadnutom rozhodnutí...

Výroková časť rozhodnutia exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku, ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľa v tomto smere treba považovať za bezpredmetnú...

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nemožno opomínať skutočnosť, že maloletí sú naj náchylnejšou skupinou na preberanie vonkajších vplyvov a vzorov pri formovaní svojho správania a vlastného rebríčka hodnôt, zvlášť z masmédií. Nie je preto želateľné, aby prezentovanú formu správania a vyjadrovania protagonistov posudzovaného programu, považovali maloletí diváci za normálne, prípadne hodné napodobňovania...

Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval za dôvodnú ani námietku navrhovateľa, že Rada nespojila predmetné konanie s konaním 323-PLO/O-4570/2013 (RP/095/2013). Navrhovateľ namietal, že v oboch konaniach sankcionovala vysielateľa za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. a zhodne za to, že odvysielal program [REDAKOVANÉ], ktorý zhodne označil symbolom „12“, hoci ho mal zhodne podľa Rady označiť symbolom „18“.

Navrhovateľ bol v prejednávanom prípade sankcionovaný za to, že označil program ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov hoci mal tento program označiť ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov. Navrhovateľove tvrdenie, že odporkyňa v oboch prípadoch sankcionovala navrhovateľa za označenie programu ako nevhodného pre maloletých do 12 rokov, hoci ho mal zhodne označiť symbolom „18“ je teda zjavne nepravdivé. Taktiež dôvody pre rozličné označenie vekovej vhodnosti programov boli v týchto prípadoch úplne rozdielne. Kým v napadnutom rozhodnutí sa jednalo o „obscénne vyjadrovanie“, v rozhodnutí č. RP/095/2013 (ktoré bolo potvrdené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6SŽ/7/2014 z 29. januára 2015) bolo dôvodom na prísnejšie označenie vekovej vhodnosti programu „zobrazenie šikanovania“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež uvádza, že vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy pri administratívnom trestaní pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom, ako aj pri ukladaní sankcie, správny orgán má postupovať „analogiae legis“ podľa ustanovení obsahujúcich trestnoprávnu úpravu. To však neznamená, že správny orgán v konaní postupuje výlučne podľa trestnoprávnych predpisov nerešpektujúc platnú právnu úpravu, ktorou zákonodarca upravuje postavenie a úlohy Rady, predovšetkým zákon č. 308/2000 Z. z. Pokiaľ, teda Rada v uvedenom konaní rozhodla samostatným rozhodnutím

z uvádzaných dôvodov, nemožno súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že konala a rozhodla v rozpore so zákonom.

Ako vyplýva z uvedeného, Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval námietky navrhovateľa uvedené v jeho opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady za relevantné na vyhovie odvolacieho návrhu. Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 3 veta prvá O.s.p.»

17. Ústavný súd z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do tohto rozsudku v súlade s jeho právomocami podľa čl. 127 ods. 2 ústavy. Preskúmaním napadnutého rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné zákonné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Najvyšší súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené tvrdenia, na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia v tom čase účinných všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie o potvrdení rozhodnutia rady presvedčivo a náležite odôvodnil. Možno teda uzavrieť, že čo sa týka zákonnosti rozhodnutia rady, ktoré sťažovateľka napadla opravným prostriedkom, najvyšší súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľka pred ním domáhala.

18. V kontexte uvedeného preto závery nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 571/2015-47 z 12. apríla 2016 nemožno aplikovať na prípad sťažovateľky posudzovaný v tomto konaní, a to pre rozdielne skutkové okolnosti prípadu sťažovateľky, ktoré boli predmetom posúdenia ústavného súdu v označenom konaní a ktoré vyplývali z porušenia inej zákonom o vysielaní a retransmisii ustanovenej povinnosti sťažovateľky. Inými slovami, hoci má administratívne sankcionovanie trestnoprávny charakter a pri mlčaní zákona je nutné analogicky vychádzať z Trestného zákona, v každej prerokovanej

veci treba mať na zreteli primeranosť jeho použitia vzhľadom na konkrétne okolnosti tohto prípadu.

19. Okrem toho v súvislosti s nastolenou problematikou ústavný súd odkazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sž 2/2012 zo 6. marca 2012, v ktorom judikoval, že *„účelom právnej úpravy označovania programov jednotným systémom označovania prostredníctvom poskytnutia informácie rodičom maloletých za účelom ich rozhodovania o umožnení sledovania programov maloletými, je zabezpečenie maximálnej možnej ochrany maloletých pred možnými negatívnymi vplyvmi televízneho vysielania na ich vývoj“*. Neobstojí preto ani obrana sťažovateľky spočívajúca v tvrdení o odporúčacom charaktere jednotného systému označovania, resp. o primárnej zodpovednosti rodičov alebo zákonných zástupcov *„za riadny morálny a psychický vývin maloletých“*.

20. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

21. Keďže niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Keďže z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nemožno vyvodit' nič, čo by vzhľadom na vznesené námietky signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľky na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4 ústavy a práva na slobodu prejavu podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru, ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

22. Na základe uvedeného sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016